

2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. ΥΠΑΠΑΝΤΗ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).
Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Λέγε Συμεών, τίνα φέρων ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ
ναῶ ἀγάλλῃ; τίτι κράζεις καὶ βοᾷς; Νῦν
ἤλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτήρά μου. Οὗτός
ἐστιν, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, οὗτός ἐστιν ὁ ἐκ
Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας
τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν. (Δίς).

Δέχου Συμεών, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον, Μωσῆς
νομοθετοῦντα, προεώρα ἐν Σινᾷ, βρέφος
γενόμενον, νόμῳ ὑποταττόμενον. Οὗτός ἐστιν, ὁ
διὰ νόμου λαλήσας οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν Προφήταις
ῥηθεὶς, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας τὸν
ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν
(Δίς).

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ
συναντηθῶμεν, καὶ δεξώμεθα αὐτόν, οὗ τὸ
σωτήριον ὁ Συμεών ἐώρακεν. Οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ
Δαυῖδ καταγγέλλει, οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν Προφήταις
λαλήσας, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καὶ νόμῳ
φθειγγόμενος. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν. (Δίς).

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἄνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ
γὰρ ἄναρχος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν
χρονικὴν, μὴ ἐκστὰς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ
Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρὸς
ἐκῶν προσφέρεται, ἐν ναῶ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον

2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. ΥΠΑΠΑΝΤΗ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).
Κύριε ἐκέκραξα: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).

Λέγε, Συμεών, ποιόν κρατᾷς στὴν ἀγκαλιά σου, καὶ
ἀγάλλεσαι στό Ναό; σέ ποιόν κράζεις καὶ φωνάζεις, τώρα
εἶμαι ἐλευθερός, διότι εἶδα τό Σωτήρα μου; Αὐτός εἶναι πού
γεννήθηκε ἀπό Παρθένο· αὐτός εἶναι ὁ Θεός Λόγος, πού
προέρχεται ἀπό τό Θεό, πού σαρκώθηκε γιά μᾶς, καί
ἔσωσε τόν ἄνθρωπο. Αὐτόν ἄς προσκυνήσουμε. (Δίς).

Δέχου, Συμεών, αὐτόν πού κάτω ἀπό τό σκοτάδι (τήν
καταχνιά) στό Σινᾷ τόν προέβλεπε ὁ Μωυσῆς νά
νομοθετεῖ, τώρα νά γίνεται βρέφος, νά ὑποτάσσεται στό
Νόμο. Αὐτός εἶναι ἐκεῖνος πού μίλησε διά μέσου τοῦ Νό-
μου· αὐτός εἶναι ἐκεῖνος πού προφητεύθηκε ἀπό τούς
Προφήτες· πού πῆρε σάρκα γιά μᾶς, καί ἔσωσε τόν
ἄνθρωπο. Αὐτόν ἄς προσκυνήσουμε. (Δίς).

Ἐλᾶτε κι ἐμεῖς μέ θεϊκά ἄσματα νά συναντηθοῦμε μέ
τόν Χριστό, καί νά δεχθοῦμε αὐτόν, τοῦ ὁποίου τή σωτη-
ριώδη οἰκονομία εἶδε ὁ Συμεών. Αὐτός εἶναι ἐκεῖνος, τόν
ὁποῖο ὁ Δαυῖδ προαναγγέλλει· αὐτός εἶναι πού μίλησε
μέσω τῶν Προφητῶν, πού σαρκώθηκε γιά μᾶς καί ὁμιλεῖ
μέσω τοῦ Νόμου. Αὐτόν ἄς προσκυνήσουμε. (Δίς).

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἄς ἀνοιχθεῖ ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερα· διότι ὁ
ἄναρχος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀφοῦ ἐπῆρε ἀρχή χρονική,
χωρίς νά χωρισθεῖ ἀπό τή Θεότητά του, προσφέρεται ἀπό
Παρθένο Μητέρα μέ τή θέλησή του στό νομικό (στό Μω-
σαϊκό) Ναό ὡς βρέφος σαράντα ἡμερῶν· καί τόν δέχεται

ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς. Απόλυσον κράζων, ὁ δούλος τῷ Δεσπότη· οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Ἐξοδος. (ΙΓ'. 1-3, 10-16)

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωσῆν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἣ ἐξήγαγε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων· ἀγίασόν μοι πᾶν πρωτότοκον πρωτογενές, διανοίγον πᾶσαν μήτραν ἐν τοῖς υἱοῖς, Ἰσραὴλ. Εἶπε δὲ Μωυσῆς πρὸς τὸν λαόν· μνημονεύετε τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐν ἣ ἐξήλθετε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· ἐν γὰρ χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ὑμᾶς Κύριος ἐντεῦθεν. Καὶ φυλάξασθε τὸν νόμον αὐτοῦ. Καὶ ἔσται, ὡς ἂν εἰσαγάγῃ σε Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν τῶν Χανααίων, ὃν τρόπον ὤμοσε τοῖς πατράσι σου, καὶ ἀφοριεῖς πᾶν διανοίγον μήτραν τὰ ἀρσενικά τῷ Κυρίῳ. Ἐὰν δὲ ἐρωτήσῃ σε μετὰ ταῦτα ὁ υἱός σου λέγων· τί τοῦτο; καὶ ἐρεῖς αὐτῷ. Ὅτι ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ἡμᾶς Κύριος ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. Ἦνίκα δὲ ἐσκλήρυνε Φαραὼ τοῦ ἐξαποστεῖλαι ἡμᾶς, ἀπέκτεινε Κύριος πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτου, ἀπὸ πρωτοτόκων ἀνθρώπων ἕως πρωτοτόκων κτηνῶν· διὰ τοῦτο ἐγὼ θύω τῷ Κυρίῳ πᾶν διανοίγον μήτραν τὰ ἀρσενικά, καὶ πᾶν

στήν ἀγκαλιά του ὁ γέροντας, κράζοντας ὁ δούλος στὸν Κύριο. Ἀφησέ με νὰ φύγω (ἀπὸ τῆ ζωῆ), διότι τὰ μάτια μου εἶδαν τὴν ἐκ μέρους σου σωτηρία μας, Ἐσύ πού ἤλθες στὸν κόσμον, γιὰ νὰ σώσεις τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Ἐξοδος. (ΙΓ'. 1-3, 10-16)

Μίλησε ὁ Κύριος στό Μωυσῆ κατά τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πού ἔβγαλε τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου λέγοντας· ἀφιέρωσέ μου κάθε πρωτότοκο, πρωτογέννητο, πού ἀνοίγει κάθε μήτρα μεταξύ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ εἶπε ὁ Μωυσῆς πρὸς τὸ λαό· νὰ θυμᾶσθε τὴν ἡμέρα αὐτή, κατά τὴν ὁποία βγήκατε ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὸν τόπο τῆς δουλείας· διότι μέ παντοδύναμο χέρι σᾶς ἔβγαλε ὁ Κύριος ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ νὰ τηρήσετε τὸ Νόμο του. Καὶ μόλις σέ εἰσαγάγῃ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς στή χώρα τῶν Χανααίων, καθὼς ὀρκίσθηκε στοὺς προγόνους σου, θά ἀφιερῶσεις κάθε ἀρσενικό παιδί, πρωτογέννητο στὸν Κύριο. Καὶ ἂν ἀργότερα σέ ρωτήσῃ τὸ παιδί σου λέγοντας, τί εἶναι αὐτὸ πού κάνεις; Θά τοῦ πεῖς. (Τὸ κάνω) γιὰτί μέ τὸ παντοδύναμο χέρι του μᾶς ἔβγαλε ὁ Κύριος ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὸν τόπο τῆς δουλείας. Καὶ ὅταν ὁ Φαραὼ μέ σκληρότητα ἀρνήθηκε νὰ μᾶς ἀφήσῃ, θανάτωσε ὁ Κύριος κάθε πρωτότοκο στή χώρα τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τὰ πρωτότοκα τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ πρωτότοκα τῶν ζώων· γι' αὐτὸ ἐγὼ θυσιάζω στὸν Κύριο κάθε ἀρσενικό πρωτογέννητο, καὶ θά καταβάλλω λύτρα γιὰ

πρωτότοκον τῶν υἱῶν μου λυτρώσομαι. Καὶ ἔσται εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου, καὶ ἀσάλευτον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὅτι οὕτως ἔφη Κύριος ὁ παντοκράτωρ. Ὅτι τὰ πρωτότοκα τῶν υἱῶν σου δώσεις ἐμοί. Καὶ ἔσται πᾶς ὃς ἂν τέξη παιδίον ἄρσεν, τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ περιτεμεῖ τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ. Καὶ τριάκοντα καὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ εἰσελεύσεται εἰς τὸ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἱερέα, ἕως πληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς καθάρσεως. Καὶ μετὰ ταῦτα προσοίσει τῷ Κυρίῳ ἄμνὸν ἐνιαύσιον ἄμωμον εἰς ὀλοκαύτωμα, καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς, ἢ Τρυγόνος, ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου πρὸς τὸν Ἱερέα· ἢ ἀντὶ τούτων, προσοίσει ἔναντι Κυρίου δύο νεοσσούς περιστερῶν, ἢ δύο τρυγόνας. Καὶ ἐξιλάσεται περὶ αὐτοῦ ὁ Ἱερεὺς· ὅτι ἀπόδομα ἀποδομένοι οὗτοί μοι εἰσὶν ἐκ πάντων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ, καὶ εἴληφα αὐτούς, καὶ ἡγίασα αὐτούς ἐμοί, ἀντὶ τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων, ἧ ἡμέρα ἐπάταξα πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνου, εἶπεν ὁ Θεὸς ὁ ὕψιστος, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητεία Ἡσαΐου (ΣΤ' . 612).

Ἐγένετο τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ Βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφὶμ εἰστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἕξ πτέρυγες τῶ ἐνὶ καὶ ἕξ πτέρυγες τῶ ἐνί,

κάθε πρωτότοκο ἀπὸ τὰ παιδιά μου (προσφέροντας χρήματα στό Ναό). Καὶ θά ἔχεις κάποιο σημάδι στό χέρι σου, καὶ θά εἶναι διαρκῶς μπροστά στά μάτια σου· διότι ἔτσι εἶπε ὁ Κύριος, ὁ Παντοκράτορας. Ὅτι δηλαδή τὰ πρωτότοκα ἀπὸ τὰ παιδιά σου θά τὰ δώσεις σ' ἐμένα. Καὶ κάθε ἕνας πού θά ἀποκτήσει παιδί ἄρσενικό, κατά τὴν ὀγδόη ἡμέρα θά τοῦ κάνει περιτομή. Καὶ ἐπὶ τριάντα τρεῖς ἡμέρες (ἢ μητέρα) δέν θά εἰσέλθει στό Ναὸ τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν ἱερέα, ἕως ὅτου συμπληρωθοῦν οἱ ἡμέρες γιὰ νά εἶναι καθαρῆ. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτά θά προσφέρει στόν Κύριο ἄρνι ἑνός ἔτους χωρίς ἐλάττωμα, γιὰ νά προσφερθεῖ ὡς ὀλοκληρωτικὴ θυσία (νά καεῖ ὀλόκληρο), καὶ ἕνα νεογνὸν περιστερᾶς ἢ τρυγόνας στήν πόρτα τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου (τοῦ φορητοῦ Ναοῦ) στόν ἱερέα· Ἡ σέ ἀντικατάσταση αὐτῶν θά προσφέρει ἐνώπιον τοῦ Κυρίου δύο μικρὰ περιστέρια ἢ δύο τρυγόνια. Καὶ ὁ ἱερεὺς θά προσφέρει ἐξιλαστήρια θυσία γι' αὐτό (τό παιδί)· διότι τὰ παιδιά αὐτά ἔχουν προσφερθεῖ σ' ἐμένα ὡς ἀνταπόδοση ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτες· Καὶ τὰ δέχθηκα, καὶ τὰ ἀφιέρωσα σ' ἐμένα ὡς ἀντάλλαγμα τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων, τὴν ἡμέρα πού χτύπησα μέ θάνατο κάθε πρωτότοκο στή χώρα τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ ἄνθρωπο μέχρι ζῶο· εἶπε ὁ Ὑψιστος, ὁ Ἅγιος Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα (ΣΤ' . 612).

Κατὰ τό ἔτος πού πέθανε ὁ βασιλιάς Ὀζίας, εἶδα τὸν Κύριο καθισμένο ἐπάνω σέ θρόνο ὑψηλό καὶ μετέωρο· καὶ ἦταν γεμάτος ὁ Ναὸς ἀπὸ τῆ δόξα του. Καὶ Σεραφίμ (Ἄγγελοι) βρισκόνταν τριγύρω του, καὶ ὑπῆρχαν στόν καθένα ἕξη φτερά, καὶ μέ τὰ δύο σκέπαζαν τὰ πρόσωπά

καὶ ταῖς μὲν δυσὶ κατεκάλυπτον τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ταῖς δὲ δυσὶ κατεκάλυπτον τοὺς πόδας, καὶ ταῖς δυσὶν ἐπέταντο. Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον καὶ ἔλεγον· « Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ ». Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρθυρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐνεπλήσθη καπνοῦ. Καὶ εἶπον. Ὡ τάλαις ἐγὼ! (ὅτι κατανένυγμαί), ὅτι ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ, καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπεν. Ἴδου, ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος· τίνα ἀποστείλω; καὶ τίς πορεύεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; Καὶ εἶπον· Ἴδου ἐγὼ εἶμι, ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπε· πορεύθητι, καὶ εἶπε τῷ λαῷ τούτῳ. Ἀκοῆ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μὴ ποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς. Καὶ εἶπα· ἕως πότε, Κύριε; καὶ εἶπεν, ἕως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι, καὶ οἶκοι παρὰ τὸ μὴ εἶναι

τους, καὶ μέ τὰ δύο σκέπαζαν τὰ πόδια, καὶ μέ τὰ δύο πετοῦσαν. Καὶ φώναζαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ ἔλεγον· Ἄγιος, Ἄγιος Ἄγιος ὁ Κύριος Σαβαώθ (τῶν Δυνάμεων), ὅλη ἡ γῆ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τῆς δόξης του. Καὶ ὑψώθηκε τὸ ἀνώφλι τῆς θύρας ἀπὸ τῆς φωνῆς πού φώναζαν, καὶ ὁ Ναός γέμισε καπνό. Καὶ εἶπα. Ὡ ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος! Χάθηκα! διότι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ἔχω ἀκάθαρτα χεῖλη, καὶ κατοικῶ μέσα σὲ λαὸ πού ἔχει ἀκάθαρτα χεῖλη, καὶ εἶδα μέ τὰ μάτια μου τὸ Βασιλιά, τὸν Κύριο τῶν Δυνάμεων. Καὶ ἐστάθηκε σ' ἐμένα ἕνα ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, καὶ εἶχε στὸ χέρι του κάρβουνο (ἀναμμένο), τὸ ὁποῖο πῆρε μέ τῇ λαβίδι (τὴν τσιμπίδα) ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο (τὸ βωμό). Καὶ ἄγγιξε (μ' αὐτό) τὸ στόμα μου καὶ εἶπε. Νά, αὐτὸ ἄγγιξε τὰ χεῖλη σου, καὶ θά ἀφαιρέσει τίς ἀνομίες σου, καὶ θά καθαρίσει τίς ἁμαρτίες σου. Καὶ ἄκουσα τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου πού ἔλεγε· ποιὸν νά στείλω, καὶ ποιὸς θά πάει στὸ λαὸ αὐτό; Καὶ εἶπα· νά εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, στείλε ἐμένα. Καὶ εἶπε· πήγαινε καὶ πές στὸ λαὸ αὐτό. Θά ἀκούσετε κατ' ἐπανάληψη καὶ δέν θά καταλάβετε, καὶ θά δεῖτε πολλές φορές (θαυμαστὰ γεγονότα) καὶ δέν θά ἀντιληφθεῖτε. Διότι πορώθηκε ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀκούοντας μέ τὰ αὐτιά τους τοὺς φάνηκαν βαριά, καὶ ἔκλεισαν τὰ μάτια (τῆς ψυχῆς τους), γιὰ νά μὴ δοῦν μέ τὰ μάτια τους, καὶ ἀκούσουν μέ τὰ αὐτιά τους, καὶ κατανοήσουν μέ τὴν καρδιά τους, καὶ ἐπιστρέψουν (σ' ἐμένα) καὶ τοὺς θεραπεύσω. Καὶ εἶπα· μέχρι πότε, Κύριε, (θά γίνονται αὐτά); καὶ μοῦ ἀπάντησε· μέχρι νά ἐρημωθοῦν οἱ πόλεις, ὥστε νά μὴ κατοικοῦνται, καὶ τὰ σπίτια ὥστε νά μὴν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, καὶ ἡ γῆ νά μείνει ἔρημη. Καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὰ θά ἀπομακρύνει ὁ Θεός

ἀνθρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος. Καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Προφητεία Ἡσαΐου. (ΙΘ'.1,12,1-6,1-9).

Ἴδου Κύριος κάθηται ἐπὶ νεφέλης κούφης, καὶ ἤξει εἰς Αἴγυπτον, καὶ σεισθήσεται τὰ χειροποίητα Αἰγύπτου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν ἠττηθήσεται ἐν αὐτοῖς. Καὶ ταραχθήσεται τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ τὴν βουλήν αὐτῶν διασκεδάσω, καὶ παραδώσω τὴν Αἴγυπτον εἰς χεῖρας κυρίων σκληρῶν. Τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ. Καὶ πίνονται οἱ Αἰγύπτιοι ὕδωρ τὸ παρὰ θάλασσαν, ὃ δὲ ποταμὸς ἐκλείψει καὶ ξηρανθήσεται. Τάδε λέγει Κύριος· ποῦ εἰσὶ νῦν οἱ σοφοί σου; καὶ ἀναγγειλάτωσάν σοι, καὶ εἰπάτωσαν· τί βεβούλευται Κύριος Σαβαώθ ἐπ' Αἴγυπτον; Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσονται οἱ Αἰγύπτιοι ὡς γυναῖκες, ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ ἀπὸ προσώπου τῆς χειρὸς Κυρίου Σαβαώθ, ἣν αὐτὸς ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς. Καὶ ἔσται θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγυπτίων, καὶ στήλη πρὸς τὸ ὄριον αὐτῆς τῷ Κυρίῳ. Καὶ ἔσται εἰς σημεῖον εἰς τὸν αἰῶνα Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγύπτου, ὅτι κεκραῶνται πρὸς Κύριον, καὶ ἀποστελεῖ αὐτοῖς ἄνθρωπον, ὃς σώσει αὐτούς. Καὶ γνωστὸς ἔσται Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ γνώσονται οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Κύριον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ποιήσουσι θυσίαν καὶ δῶρον, καὶ εὐξονται εὐχὰς τῷ Κυρίῳ, καὶ ἀποδώσουσι.

τοὺς ἀμετανόητους ἀνθρώπους σέ ἐξορία καὶ θά πληθυνθοῦν οἱ ἄνθρωποι, πού ἔμειναν στή χώρα.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (ΙΘ'.15,12,1-6,1-9).

Νά, ὁ Κύριος κάθεται ἐπάνω σέ ἀνάλαφρη νεφέλη, καὶ θά ἔλθει ἐναντίον τῆς Αἰγύπτου, καὶ θά πέσουν τὰ χειροποίητα ἀγάλματα τῆς Αἰγύπτου μέ τὴν ἐμφάνισή του, καὶ οἱ καρδιές τῶν κατοίκων τῆς θά περιέλθουν σέ σύγχυση. Καὶ θά ταραχθεῖ τὸ πνεῦμα τους, καὶ θά διαλύσω τίς σοφές ἀποφάσεις τους, καὶ θά παραδώσω τὴν Αἴγυπτο σέ χεῖρα σκληρῶν κυρίων. Αὐτά λέγει ὁ Κύριος Σαβαώθ (τῶν Δυνάμεων). Τότε θά ἀναγκασθοῦν οἱ Αἰγύπτιοι, νά πιοῦν νερό ἀπο τίς ἐκβολές τοῦ Νείλου, ἀπὸ τῆ θάλασσα, διότι θά κατέβει ἡ στάθμη τοῦ ποταμοῦ, καὶ θά ξεραθεῖ ὁ ποταμὸς. Αὐτά λέγει ὁ Κύριος· πεῖναι τώρα οἱ σοφοί σου; Ἄς σοῦ ἀναγγείλουν, καὶ ἄς σοῦ ποῦν· τί σκέπτεται ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτορας γιὰ τὴν Αἴγυπτο; Κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ Αἰγύπτιοι θά εἶναι ὅπως οἱ γυναῖκες μέ φόβο καὶ τρόμο μπροστά στό χέρι (τὴν δύναμη) τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων, πού θά τὸ ἀπλώσει τιμωρητικά ἐπάνω τους. Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη θά ἀνεγερθεῖ θυσιαστήριο γιὰ τὸν Κύριο στή χώρα τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀναμνηστικό σημεῖο στὰ σύνορά της γιὰ χάρη τοῦ Κυρίου. Καὶ θά εἶναι αὐτό σημεῖο αἰώνιο πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου στή χώρα τῆς Αἰγύπτου· Διότι, ὅταν κρᾶξουν πρὸς τὸν Κύριο, θά τοὺς στείλει ἄνθρωπο πού θά τοὺς σώσει. Καὶ θά γίνει γνωστὸς ὁ Κύριος στοὺς Αἰγυπτίους, καὶ θά γνωρίσουν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Κύριο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καὶ θά τοῦ προσφέρουν θυσία καὶ δῶρα, καὶ θά κάνουν τάματα στὸν Κύριο, καὶ θά τὰ ἐκπληρώσουν.

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίσα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Κατακόσμησον τὸν νυμφῶνά σου Σιών, καὶ ὑπόδεξαι τὸν Βασιλέα Χριστόν, ἄσπασαι τὴν Μαριάμ, τὴν ἐπουράνιον πύλην· αὕτη γὰρ θρόνος Χερουβικός ἀνεδείχθη, αὕτη βαστάζει τὸν Βασιλέα τῆς δόξης. Νεφέλη φωτὸς ὑπάρχει ἡ Παρθένος, φέρουσα ἐν σαρκὶ Υἱὸν πρὸ Ἐωσφόρου, ὃν λαβὼν Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις αὐτοῦ ἐκήρυξε λαοῖς, Δεσπότην αὐτὸν εἶναι, ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Τὸν ἐκλάμψαντα πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἐκ μήτρας Παρθενικῆς, φέρουσα ἐν τῷ ναῷ, ἡ ἀπειρογάμος Μήτηρ, τὸν ἐν Σιναίῳ νομοθετήσαντα ὄρει, τῇ διατάξει τῇ νομικῇ πειθαρχοῦντα, προσῆγεν Ἱερεῖ, πρεσβύτη καὶ δικαίῳ, Χριστὸν τὸν Κύριον, ἰδεῖν χρηματισθέντι, ὃν δεξάμενος Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἠγαλλιάσατο βοῶν· Θεὸς ὑπάρχει οὗτος, Πατρί συναΐδιος, καὶ Λυτρωτῆς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Τὸν ὀχοῦμενον ἐν ἄρμασι Χερουβίμ, καὶ

Ἐκτενής...Κεφαλοκλισία:

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Στόλισε καλὰ τὸν γαμήλιο θάλαμο, Σιών, καὶ ὑποδέξου τὸν Βασιλέα Χριστό· χαιρέτησε προσκυνώντας τὴν Μαριάμ, τὴν ἐπουράνια πύλη· διότι αὕτη ἀναδείχθηκε θρόνος χερουβικός, αὕτη κρατᾷ τὸ Βασιλιά τῆς δόξας· Ἡ Παρθένος εἶναι νεφέλη φωτὸς, καὶ φέρνει στὸν κόσμον μὲ σῶμα τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, πού ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὸν Ἐωσφόρο· αὐτὸν (τὸν Χριστό) παίρνοντας ὁ Συμεὼν στὴν ἀγκαλιά του, διεκήρυξε στοὺς λαοὺς, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καὶ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

Τώρα ἐλευθέρωσέ με ἐμένα τό δοῦλο σου, Κύριε, εἰρηνικά σύμφωνα μὲ τό λόγο σου (τὴν ὑπόσχεσή σου)· διότι εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς (τό Σωτῆρα).

Αὐτὸν ὁ ὁποῖος ἀνέτειλε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ τώρα τελευταῖα (στὶς ἡμέρες μας) γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο, φέρνοντάς τον στό Ναό ἢ Μητέρα του πού δέν γνώρισε ἄνδρα, αὐτὸν πού ἔδωσε τό Νόμο στό ὄρος Σινᾶ, τὸν Χριστό τὸν Κύριο, πού ὑπάκουσε στίς διατάξεις τοῦ Νόμου, τὸν προσέφερε σέ ἱερέα γέροντα καὶ δίκαιο (ἅγιο), στὸν ὁποῖο εἶχε προφητευθεῖ, ὅτι θά τὸν δεῖ, Αὐτὸν δεχόμενος ὁ Συμεὼν στίς ἀγκάλες του χάρηκε φωνάζοντας· αὐτὸς εἶναι Θεὸς αἰώνιος μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ Λυτρωτῆς τῶν ψυχῶν μας.

Στίχ. (Ὁ Σωτῆρας εἶναι) φῶς, γιὰ νά φανερωθεῖ ἡ ἀλήθεια στὰ ἔθνη, καὶ γιὰ νά δοξασθεῖ ὁ λαός σου Ἰσραήλ.

Αὐτὸν, ὁ ὁποῖος κινεῖται ἀνεβασμένος στὰ ἄρματα

ὕμνουμένον ἐν ἄσματι Σεραφίμ, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἀπειρογάμως ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα, τὸν Νομοδότην νόμου, πληροῦντα νόμου τάξιν, ἐδίδου χερσὶ πρεσβύτου ἱερέως· ζωὴν δὲ φέρων, ζωῆς ἡτέιτο λύσιν, λέγων· Δέσποτα, νῦν ἀπόλυσόν με, μηνῦσαι τῷ Ἀδάμ, ὡς εἶδον ἄτρεπτον βρέφος, Θεὸν προαιώνιον, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ τοῖς Χερουβίμ ἐποχούμενος, καὶ ὕμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θείῳ Ἱερῷ κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικάῃς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις, καὶ ὑπὸ Ἰωσήφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζευγὸς τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν, περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησιμοῦ δὲ Συμεῶν, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν. Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι, ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

τῶν Χερουβίμ, καὶ δοξολογεῖται μέ τούς ὕμνους τῶν Σεραφίμ, κρατώντας τὸν στίς ἀγκάλαις τῆς ἡ Θεοτόκος Μαρία, αὐτὸν ποῦ πῆρε σάρκα (σῶμα) ἀπ' αὐτὴν χωρὶς πείρα γάμου, ποῦ ἔδωσε τὸ Νόμο, καὶ τηροῦσε τίς διατάξεις τοῦ Νόμου, (ἡ Παναγία) τὸν παρέδιδε στά χέρια γέροντα ἱερέα· (κι ἐκεῖνος) κρατώντας τὴ ζωὴ, (τὸν Χριστὸ στά χέρια του) ζητοῦσε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴ ζωὴ λέγοντας· Κύριε, ἀφησέ με (νὰ πεθάνω), γιὰ νὰ φέρω μήνυμα στὸν Ἀδάμ, ὅτι εἶδα ὡς βρέφος, ἀλλὰ χωρὶς μεταβολή, τὸν Θεὸ τὸν προαιώνιο καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Δόξα ...Καὶ νῦν ...

Αὐτὸς ποῦ εἶναι ἀνεβασμένος στά Χερουβίμ (σάν σέ ὄχημα), καὶ ὕμνεῖται ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, σήμερα προσφερόμενος κατὰ τὸν Νόμο στὸν ἅγιο Ναό, ἀναπαύεται ὅπως σέ θρόνο σέ γεροντικές ἀγκάλαις· κ(ὁ ἴδιος) δέχεται δῶρα ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ ὡς Θεός, ὡς ζευγάρι τρυγόνων τὴν ἀμόλυνη Ἐκκλησία καὶ τὸ νεοσύλλεκτο λαὸ τῶν ἐθνῶν. (Καὶ δέχεται) δύο νεοσσούς περιστεριῶν (περιστεράκια) ὡς ἀρχηγὸς τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ ὁ Συμεῶν ἀφοῦ δέχθηκε τὴν ἐκπλήρωση τῆς προφητείας πρὸς αὐτὸν, εὐλογώντας τὴν Παρθένο Θεοτόκο Μαρία, προφήτευσε τὰ σύμβολα τοῦ πάθους, αὐτοῦ ποῦ γεννήθηκε ἀπ' αὐτὴν· καὶ ἀπ' αὐτὸν (τὸν Κύριο), ζητᾶ νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴ ζωὴ φωνάζοντας. Τώρα ἀφησέ με (νὰ φύγω), Κύριε, καθὼς μοῦ προανήγγειλες· διότι εἶδα ἐσένα, τὸ προαιώνιο φῶς καὶ Σωτῆρα καὶ Κύριο τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιο.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΟΡΘΡΟΣ.

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Χορὸς Ἀγγελικός, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα, βροτοὶ δὲ ταῖς φωναῖς, ἀνακράξωμεν ὕμνον, ὀρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν· ὄν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηραλέα νῦν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλόνητον.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπερίγραπτος, ὄν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε. Νῦν ἀπολύεις, Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

Νηπιᾶζει δι' ἐμέ, ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν,

Χαῖρε γεμάτη χάρι, Θεοτόκε Παρθένε· Διότι ἀπο σένα ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆ δικαιοσύνης, ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, φωτίζοντας αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται στό σκοτάδι. Χαῖρε κι ἐσύ, γέροντα ἅγιε, διότι δέχθηκες στίς ἀγκάλες σου τὸν ἐλευθερωτὴ τῶν ψυχῶν μας, ποὺ χαρίζει σ' ἐμᾶς καὶ τὴν ἀνάσταση.

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

2 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΟΡΘΡΟΣ.

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31).

Καθίσματα.

Τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων ἄς θαυμάζουν γιὰ τό θαῦμα, κι ἐμεῖς οἱ θνητοὶ μέ τίς φωνές μας ἄς ἀναπέμψουμε ὕμνο, βλέποντας τὴν ἄφατη (ἀνείπωτη, ἀνέκφραστη) συγκατάβαση (ταπείνωση) τοῦ Θεοῦ· διότι αὐτὸν ποὺ τρέμουν οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, τώρα τὸν ἀγκαλιάζουν γεροντικά χέρια, τὸν μόνον φιλόνητον.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Αὐτὸς ποὺ εἶναι μαζί μέ τὸν Πατέρα ἐπάνω στὸν ἅγιο θρόνο, ἦλθε ἐπάνω στή γῆ καὶ γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο, καὶ ἔγινε βρέφος, ἐνῶ δὲν μπορεῖ νὰ προσδιορισθεῖ χρονικά (γιατί εἶναι αἰώνιος)· αὐτὸν δέχθηκε ὁ Συμεὼν στίς ἀγκάλες του, καὶ χαίροντας ἔλεγε. Τώρα ἀπόλυσέ με (ἄφησέ με νὰ φύγω), Εὐσπλαχνε, ἀφοῦ χαροποίησες ἐμένα τό δοῦλό σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Γίνεται γιὰ μένα νήπιο, αὐτὸς ποὺ εἶναι παλαιότερος

καθαροῦ κοινωνεῖ, ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου, τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν φανερῶν σαρκί, καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· ἀπόλυσόν με· σὲ γὰρ κατεῖδον, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ)

Ἀναβαθμοί.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελίς 11).

Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν. Λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ βασιλεῖ, ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 33).

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (Β' . 25-32).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὃν ὄνομα Συμεὼν, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ Πνεῦμα ἦν ἅγιον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου. Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ

ἀπὸ τὸν χρόνον· Δέχεται κάθαρση ὁ καθαρῶτατος Θεός, γιὰ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι πράγματι πῆρε τὸ σῶμα τὸ δικό μου ἀπὸ τὴν Παρθένου. Καὶ ὁ Συμεὼν διδασκόμενος αὐτὰ ἀναγνώρισε, ὅτι αὐτός ὁ ἴδιος εἶναι ὁ Θεός, πού φανερώθηκε μέ σῶμα, καὶ τὸν ἀσπαζόταν ὡς ζωὴ, καὶ γεμάτος χαρὰ ὡς γέροντας κραύγαζε· ἄφησέ με νὰ φύγω, διότι εἶδα ἐσένα τὴ ζωὴ τῶν ὅλων.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Ἀναβαθμοί.

Τὸ Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίδα 11).

Προκείμενο.

Θά θυμᾶμαι τὸ ὄνομά σου σέ ὅλες τίς γενιές.

Στίχος: Ἐβγαλε τὸ στόμα μου ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου λόγο ἀγαθόν. Λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου στὸν Βασιλιά, ἡ γλῶσσα μου εἶναι ὡς πέννα (κονδυλοφόρος) ταχυγράφου γραμματέα.

Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 33).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Β' . 25-32).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ζοῦσε κάποιος ἄνθρωπος στὴν Ἱερουσαλήμ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦταν Συμεὼν, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν δίκαιος (ἅγιος) καὶ εὐλαβής, καὶ περιμένε ἀπὸ τὸ Θεὸ παρηγοριά (ἐπίσκεψη) γιὰ τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό, καὶ ὑπῆρχε Πνεῦμα Ἅγιο ἐπάνω του· καὶ τοῦ εἶχε προφητευθεῖ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ὅτι δέν θά δεῖ θάνατο, πρὶν νὰ δεῖ τὸ Μεσσία (τὸ Λυτρωτὴ) τοῦ Κυρίου. Καὶ παρακινήμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἦλθε στό Ναό,

παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Ν'. (50) Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

Πεντηκοστάριον.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη...

(Δοξαστικό τοῦ ἑσπερινοῦ. (Σελίς 336).

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37).

Κανών.

Ωιδὴ Α'.

«Χέρσον ἄβυσσοτόκον πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσέ ποτε· ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοποντοποροῦντι, καὶ θεαρέστως μέλποντι. Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Ρανάτωσαν ὕδωρ νεφέλαι· Ἥλιος ἐν νεφέλῃ γὰρ κούφη, ἐποχούμενος ἐπέστη, ἀκηράτοις ὠλέναις, Χριστὸς ἐν τῷ ναῶ ὡς βρέφος· διὸ πιστοὶ βοήσωμεν. Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἰσχύσατε χεῖρες Συμεών, τῷ γήρᾳ ἀνειμέναι,

καὶ ὅταν ἔφεραν τὸ βρέφος, τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ κάνουν, ὅτι ὄριζε ὁ Νόμος γι' αὐτό, τὸ δέχθηκε στὶς ἀγκάλες του, κι ἐδόξασε τὸ Θεό, καὶ εἶπε. Τώρα ἄφησε τὸ δούλο σου νὰ φύγει (ἀπὸ τὴ ζωὴ), Κύριε, εἰρηνικὰ σύμφωνα μὲ τὸ λόγο σου (τὴν ὑπόσχεσή σου), διότι τὰ μάτια μου εἶδαν τὴ σωτηρία πού ἐτοίμασες γιὰ ὅλους τοὺς λαούς, πού θὰ εἶναι φῶς πνευματικό, πού θὰ φανερώνει στὰ ἔθνη τὴν ἀλήθεια (γιὰ τὸ Θεό καὶ τὴ σωτηρία), καὶ θὰ εἶναι δόξα γιὰ τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ Ν'. (50) Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Πεντηκοστάριο.

«Ἀνοιγέσθω ἡ Πύλη...».

(Δοξαστικό τοῦ ἑσπερινοῦ. Σελίδα 336).

Σῶσον ὁ Θεός

Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37).

Κανόνας.

Ωιδὴ Α'.

Κάποτε ὁ ἥλιος ἔρριξε τίς ἀκτῖνες του ἐπάνω στό χέρσο (σκληρό) βυθὸ πού γεννᾷ τὴν ἄβυσσο τῆς θάλασσας· διότι τὸ νερό στερεοποιήθηκε ὡς τεῖχος δεξιά καὶ ἀριστερά γιὰ τὸ λαὸ πού πεζοποροῦσε καὶ ἔψαλλε θεάρεστα. Ἄς ψάλουμε στὸν Κύριο, διότι εἶναι δοξασμένος.

Ἄς ρίξουν νερό τὰ σύννεφα· διότι ὁ Ἥλιος, ὁ Χριστός, ἐπιβαίνοντας ἐπάνω σὲ ἀνάλαφρη νεφέλη (τὴν Παναγία), ἦλθε στό Ναὸ ὡς βρέφος ἐπάνω στὰ ἀμόλυντα χέρια τῆς· γι' αὐτό, πιστοί, ἄς φωνάξουμε. Ἄς ψάλουμε στὸν Κύριο, διότι εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

Πάρτε δύναμη χέρια τοῦ Συμεών κουρασμένα ἀπὸ τὰ

καὶ κνῆμαι παρειμέναι δὲ Πρεσβύτου, εὐθυβόλως
κινεῖσθε Χριστοῦ πρὸς ὑπαντήν. Χορείαν σὺν
Ἄσωμάτοις στήσαντες, ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως
γὰρ δεδόξασται.

Συνέσει ταθέντες οὐρανοὶ εὐφράνθητε,
ἀγάλλου δὲ ἡ γῆ· ὑπερθέων γὰρ ἐκ κόλπων, ὁ
τεχνίτης φοιτήσας, Χριστὸς ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου,
Θεῷ Πατρὶ προσάγεται, νήπιος ὁ πρὸ
πάντων· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ωιδὴ Γ'.

«Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων,
στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτήσω, τῷ
τιμίῳ σου αἵματι».

Ὁ πρωτότοκος ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων,
πρωτότοκος νήπιος, Κόρης ἀφθόρου, τῷ Ἀδὰμ
χειρᾶς προτείνων ἐπέφανε.

Νηπιόφρονα, τὸν γεγονότα ἀπάτη,
πρωτόπλαστον ἔμπαλιν ἐπανορθώσων, Θεὸς
Λόγος, νηπιάσας ἐπέφανε.

Γῆς ἀπόγονον, παλινδρομήσασαν ταύτη,
Θεότητος σύμμορφον φύσιν ὁ Πλάστης, ὡς
ἀτρέπτως νηπιάσας ἀνέδειξε.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Κάθισμα.

γηρατεία, καὶ σεῖς ἐξασθενημένα πόδια τοῦ γέροντα
κινηθεῖτε κατ' εὐθειαν πρὸς συνάντησιν τοῦ Χριστοῦ. Κι
ἐμεῖς, ἀφοῦ συγκροτήσουμε χορωδία, μαζί μέ τούς
Ἄσωμάτους (τούς Ἀγγέλους), ἄς ψάλλουμε στόν Κύριο, διότι
εἶναι ὑπερβολικά δοξασμένος.

Οὐρανοὶ δημιουργημένοι μέ σύνεση εὐφρανθεῖτε, κι
ἐσὺ γῆ ἀγάλλου· διότι, ἀφοῦ κατέβηκε κοντά μας ὁ Δημι-
ουργός, ὁ Χριστός, ἀπό τούς θεϊκοὺς κόλπους (τὴν ἀγκαλιά
τοῦ Θεοῦ), προσφέρεται στό Θεό Πατέρα ἀπό Μητέρα
Παρθένο ὡς νήπιος ὁ προαιώνιος· διότι εἶναι ὑπερβολικά
δοξασμένος.

Ωιδὴ Γ'.

Ἐσὺ πού εἶσαι στήριγμα αὐτῶν πού σέ ἐμπιστεύονται,
στερέωσε, Κύριε, τὴν Ἐκκλησία, τὴν ὁποία ἀπέκτησες μέ
τό τίμιό Σου αἷμα.

Αὐτός πού ὡς πρωτότοκος καὶ μονογενής προῆλθε
ἀπό τὴν οὐσία τοῦ Πατρὸς προαιώνια, ἐμφανίσθηκε ὡς
πρωτότοκος νήπιος ἀπὸ ἀγνῆς Κόρης ἀπλώνοντας χέρι βοη-
θείας πρὸς τὸν Ἀδὰμ.

Τὸν πρωτόπλαστο πού ἔγινε νήπιος στό νοῦ (στά μυα-
λά) ἀπὸ ἀπάτη, ὁ Θεὸς Λόγος, ἐμφανίσθηκε ὡς νήπιος, γιὰ
νά τὸν ἐπαναφέρει στήν πρώτη κατάσταση.

Τὴ φύση (τῶν ἀνθρώπων) πού προῆλθε ἀπὸ τὴ γῆ καὶ
ξαναγύρισε σ' αὐτήν (μέ τὴν πτώση), ὁ Πλάστης, ἀφοῦ
ἔγινε νήπιος χωρὶς ἀλλοίωση (μεταβολή), τὴν ἀνέδειξε
ὅμοια μέ τὴ Θεότητα

Μικρὴ Συναπτὴ.

Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Κάθισμα.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ, πάλαι κατείδε Μωυσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ, καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνόφῳ τε καὶ θυέλλῃ, νῦν δὲ Συμεών, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς ἐνηγκαλίσατο, καὶ γεγηθῶς ἠπείγετο τῶν τῆδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· διὸ ἐβόα. Νῦν ἀπολύεις, τὸν δούλον σου Δέσποτα.

Ωιδὴ Δ'.

«Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς, ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ προελθὼν, τοῦ ἀγίασματός σου, τῆς ἀφθόρου Μητρὸς, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, ὠφθης ὡς βρέφος, ἀγκαλοφορούμενος, καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως».

Γηθόμενος Συμεών, τῶν ἀπορρήτων μύστα, ἡ Θεοτόκος ἐβόα, ὄν ὑφ' ἀγίου πάλαι κεχρημάτισαι Πνεύματος, νηπιάσαντα Λόγον, Χριστὸν ἐναγκαλίζου, κράζων αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ἦν ἡλπισας Συμεών ἡλικιώτην βρεφῶν, χαίρων ὑπόδεξαι Χριστόν, τοῦ Ἰσραὴλ τοῦ θείου τὴν παράκλησιν, τὸν νόμου Ποιητὴν καὶ Δεσπότην, πληροῦντα νόμου τάξιν, κράζων αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Θεώμενος Συμεών Λόγον τὸν ἄναρχον, μετὰ σαρκός, ὡς ἐν θρόνῳ Χερουβικῷ, Παρθένῳ ἐποχούμενον, τὸν αἴτιον τοῦ εἶναι τὰ πάντα, ὡς βρέφος, ἐκπλαγεὶς ἐβόα αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα

Στό ὄρος Σινᾶ παλαιότερα ὁ Μωυσῆς εἶδε καλὰ τὰ νῶτα (τὴ ράχη) τοῦ Θεοῦ, καὶ καταξιώθηκε νὰ ἀκούσει ἀμυδρά (θαμπά) τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ μέσα σὲ βαθύ σκοτάδι καὶ θυέλλα· τώρα ὁ Συμεών ἀγκάλιασε τὸ Θεό, πού σαρκώθηκε (πῆρε σάρκα) γιὰ μᾶς, χωρὶς νὰ πάθει ἀλλοίωση, καὶ χαρούμενος βιαζόταν (νὰ φύγει) ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ πρὸς τὴν αἰώνια· γι' αὐτὸ φώναζε. Τώρα ἄφησε, Κύριε, τὸ δούλο σου νὰ φύγει.

Ωιδὴ Δ'.

Ἐκάλυψε οὐρανοῦς ἡ ἀρετὴ σου, Χριστέ· διότι ἀφοῦ προῆλθες ἀπὸ τὴν κιβωτό, τὸ ἀγίασμά σου, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀφθορῆ Μητέρα σου, φάνηκες στό Ναό τῆς δόξας σου ὡς βρέφος, πού κρατιόταν στὴν ἀγκαλιά· καὶ γέμισαν τὰ πάντα ἀπὸ τὴ δοξολογία σου.

Ἡ Θεοτόκος ἔλεγε· Συμεών, ἐσύ πού μυήθηκες στά μυστήρια, ἀγκάλιασε χαρούμενος τὸ Χριστό, τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε νήπιο, γιὰ τὸν ὁποῖο δέχθηκες προφητεία ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα παλαιότερα, κράζοντας πρὸς αὐτόν. Τὰ σύμπαντα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὴν δοξολογία σου.

Συμεών, ὑποδέξου μέ χαρὰ ὡς συνομήλικο μέ τὰ βρέφη τὸν Χριστό, δηλαδὴ τὴν παρηγοριά τοῦ ἱεροῦ Ἰσραὴλ, τὴν ὁποία εἶχες ἐλπίδα (νὰ δεῖς), δηλαδὴ τὸν Ποιητὴ τοῦ Νόμου καὶ Κύριο, πού ἐκπληρώνει τίς διατάξεις τοῦ Νόμου, κράζοντας πρὸς αὐτόν. Τὰ σύμπαντα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τὴ δοξολογία σου.

Βλέποντας ὁ Συμεών τὸν Λόγο τὸν ἄναρχο (τὸν προαιώνιο) νὰ κάθεται μέ σῶμα στά χέρια τῆς Παρθένου, σάν σὲ θρόνο Χερουβικό, (βλέποντας) ὡς βρέφος τὸν αἴτιο τῆς ὑπάρξεως τῶν πάντων, ἐκπληκτος τοῦ ἔλεγε. Τὰ σύμπαν

τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ωιδὴ Ε'.

«Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὦ τάλας! ἐβόα, ἐγώ· πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπύζοντα».

Συνεῖς ὁ θεῖος Πρέσβυς, τὴν προφανεῖσαν, πάλαι τῷ Προφήτῃ δόξαν, χερσὶ Λόγον βλέπων Μητρὸς κρατούμενον, ὦ χαίροις, ἐβόα Σεμνή· ὡς γὰρ θρόνος περιέχεις τὸν Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπύζοντα.

Προκύψας ὁ Πρεσβύτης, καὶ τῶν ἰχνῶν ἐνθέως ἐφαψάμενος, τῆς ἀπειρογάμου καὶ Θεομήτορος, πῦρ, ἔφη, βαστάζεις Ἄγνη, βρέφος φρίττω ἀγκαλίσασθαι Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπύζοντα.

Ῥύπτεται Ἡσαΐας, τοῦ Σεραφίμ τὸν ἄνθρακα δεξάμενος, ὁ Πρέσβυς ἐβόα τῇ Θεομήτορι· σὺ ὡσπερ λαβίδι χερσὶ λαμπρύνεις με, ἐπιδοῦσα ὄν φέρεις, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπύζοντα.

Ωιδὴ ΣΤ'.

«Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπέστη· Ἐκ Θεοῦ Χριστὸς σὺ

τα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ τῆς δοξολογίας σ' ἐσένα.

Ωιδὴ Ε'.

Ὅταν ὁ Ἡσαΐας εἶδε συμβολικά σέ θρόνο ὑπερψωμένο τὸ Θεό, νά περιβάλλεται τιμητικά ἀπὸ ἐνδόξους Ἀγγέλους, ἐφώναζε· ὦ ὁ ταλαίπωρος ἐγώ! διότι προεῖδα τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος θά πάρει σῶμα, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος τοῦ ἀνεσπέρου (τοῦ ἀδύτου) φωτὸς καὶ τῆς εἰρήνης.

Κατανοώντας ὁ ἅγιος γέροντας (ὁ Συμεών) τὴ δόξα (τοῦ Θεοῦ), πού εἶχε ἐμφανισθεῖ παλαιά στόν Προφήτη (Ἡσαΐα), βλέποντας τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ νά κρατεῖται στά χέρια τῆς Μητέρας ἐφώναζε· χαῖρε, Σεμνή, διότι ὡς θρόνος κρατᾶς τὸν Θεό, πού δεσπύζει (κυριαρχεῖ) στό ἀνέσπερο (ἄδυτο, ἀβασίλευτο) φῶς καὶ στήν εἰρήνη.

Ἀφοῦ ἔσκυψε ὁ Συμεών καὶ ἄγγιξε εὐλαβικά τὰ πόδια τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, πού δέν γνώρισε ἄνδρα, εἶπε. Φωτιά κρατᾶς ἄγνη· αἰσθάνομαι φρίκη, νά ἀγκαλιάσω ὡς βρέφος τὸν Θεό, πού δεσπύζει στό ἀνέσπερο (ἄδυτο, ἀβασίλευτο) φῶς καὶ στήν εἰρήνη.

Καθαρίσθηκε ἀπὸ τὸ ρύπο ὁ Ἡσαΐας, ἀφοῦ δέχθηκε τὸ κάρβουνο τοῦ Σεραφίμ (τὸ ἀναμμένο στά χεῖλη του), φώναζε ὁ γέροντας στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ· Εσύ μέ λαμπρύνεις (μέ δοξάζεις) προσφέροντάς μου μέ τὰ χέρια σου σάν μέ λαβίδα, αὐτόν πού κρατᾶς (ὅπως τὸ Σεραφίμ τὸν ἄνθρακα), ὁ ὁποῖος δεσπύζει στό ἀνέσπερο φῶς καὶ στήν εἰρήνη.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Ὅταν ὁ γέρον Συμεών εἶδε μέ τὰ μάτια του τὴ σωτηρία πού ἦλθε γιὰ τοὺς λαοὺς, δηλαδή τὸν Χριστό, φώναζε

Θεός μου».

Σιών σὺ λίθος, ἐναπετέθης, τοῖς ἀπειθοῦσι προσκόμματος, καὶ σκανδάλου πέτρα, ἀρραγῆς πιστῶν σωτηρία.

Βεβαίως φέρων, τὸν χαρακτήρα, τοῦ πρὸ αἰώνων σε φύσαντος, τὴν βροτῶν δι' οἶκτον, νῦν ἀσθένειαν περιέθου.

Υἱὸν Ὑψίστου, Υἱὸν Παρθένου, Θεὸν παιδίον γενόμενον, προσκυνήσαντά σε, νῦν ἀπόλυσον ἐν εἰρήνῃ.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).

Κοντάκιον.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγίαςας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἄλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Ὁ Οἶκος.

Τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν, οἱ βουλόμενοι κατιδεῖν τὸν Υἱὸν αὐτῆς, πρὸς Συμεῶν ἀπαγόμενον, ὃν περ οὐρανόθεν οἱ Ἄσώματοι βλέποντες, ἐξεπλήττοντο λέγοντες· θαυμαστά θεωροῦμεν νυνὶ καὶ παράδοξα, ἀκατάληπτα, ἄφραστα, ὁ τὸν Ἀδὰμ δημιουργήσας βαστάζεται ὡς βρέφος, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ

δυνατά· Χριστέ μου, Ἐσύ εἶσαι Θεός μου, πού προῆλθες ἀπὸ τὸν Θεό Πατέρα.

Τοποθετήθηκες ὡς πέτρα (στά θεμέλια) τῆς Σιών, καὶ ὡς πέτρα σκανδάλου, ὅπου σκοντάφτουν οἱ ἀνυπάκουοι, ἀλλὰ καὶ ὡς σωτηρία τῶν πιστῶν ἄθραυστη (πού δέν σπάζει).

Φέροντας ἀναντίρρητα τό ἀποτύπωμα (τοῦ Πατρὸς), πού σ' ἐγέννησε προαιώνια, περιβλήθηκες (ντύθηκες) τώρα ἀπὸ εὐσπλαχνία τὴν ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων.

(Ὁ Συμεῶν ἔλεγε): Ἀφοῦ σέ προσκύνησα ὡς Υἱό τοῦ Ὑψίστου, ὡς Υἱό τῆς Παρθένου, καὶ Θεό πού ἔγινε παιδί, τώρα ἄφησέ με (νά φύγω) εἰρηνικά.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 38).

Κοντάκιο.

Ἐσύ πού ἀγίαςες τὴν παρθενικὴν μήτρα μέ τὴ γέννησή σου, καὶ εὐλόγησες τὰ χεῖρια τοῦ Συμεῶν, ὅπως ἔπρεπε, πρόφθασες (ἤλθες) καὶ μᾶς ἔσωσες, Χριστέ Θεέ μας. Ἀλλὰ κάνε εἰρηνικὴ τὴν πολιτεία (τὴ ζωὴ μας) μέσα στοὺς πολέμους, καὶ στήριξε (δυνάμωσε) τοὺς βασιλεῖς μας πού ἀγάπησες, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Οἶκος.

Ἄς τρέξουμε πρὸς τὴ Θεοτόκο, ὅσοι θέλουμε, νά δοῦμε τὸν Υἱό της, νά ὀδηγεῖται πρὸς τὸν Συμεῶν· τὸν ὁποῖο βλέποντας ἀπὸ τὸν οὐρανὸ οἱ Ἄγγελοι ἔμεναν ἐκπληκτοὶ λέγοντας· βλέπουμε αὐτὴ τὴ στιγμή θαυμαστά (γεγονότα) καὶ παράδοξα, ἀκατανόητα καὶ ἀνέκφραστα· αὐτὸς πού δημιούργησε τὸν Ἀδὰμ κρατεῖται ὡς βρέφος· ὁ ἀχώρητος χωρεῖ στίς ἀγκάλαις τοῦ γέροντα· αὐτὸς πού ὑπάρχει στήν

Πρεσβύτου, ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων ἀπεριγράπτως
ὑπάρχων τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, ἐκὼν περιγράφεται
σαρκί, οὐ Θεότητι, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον.

Τῆ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν ἣ ἐδέξατο αὐτὸν εἰς
τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ δίκαιος Συμεών.

Στίχοι. Κόλπους Πατρὸς τυποῦσι τοῦ σοῦ,
Χριστέ μου, Τοῦ Συμεῶν αἱ χεῖρες, αἶ φέρουσί σε.
Δέξατο δευτερίῃ Χριστὸν Συμεῶν παρὰ Νηῶ.

Αὐτῶ τῶ Θεῶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς
αἰῶνας. Ἀμήν.

Καταβασία. Ὑπαπαντῆς.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 68-70).

Ωιδὴ Ζ'.

«Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας
θεολογήσαντας, καὶ Παρθένω, ἀκηράτῳ,
ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς
μελωδοῦντες. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων
ἡμῶν».

Ἀδὰμ ἐμφανίσων ἄπειμι, εἰς Ἄιδου διατρίβοντι,
καὶ τῆ Εὐὰ προσκομίσων εὐαγγέλια, Συμεῶν
ἀνεβόα, σὺν Προφήταις χορεύων. Εὐλογητὸς ὁ
Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γένος χοϊκὸν ῥυσόμενος Θεός, ἕως τοῦ Ἄιδου
ἤξει, αἰχμαλώτους δὲ παρέξει πᾶσιν ἄφεισιν, καὶ
ἀνάβλεψιν πονηροῖς, ὡς ἀλάλοις βοῆσαι.
Εὐλογητὸς, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ἀγκαλιά τοῦ Πατρὸς του, χωρὶς νὰ περιορίζεται, περιορί-
ζεται μὲ τὴ θέλησή του ὡς πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ ὄχι ὡς πρὸς
τὴ Θεότητα, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴ δευτέρα αὐτοῦ τοῦ μηνός (ἐορτάζεται) ἡ
Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ὁποία
τόν δέχθηκε στίς ἀγκάλες του ὁ δίκαιος Συμεών.

Τοὺς κόλπους τοῦ Πατρὸς σου ὑποδηλώνουν, Χριστέ
μου, τὰ χέρια τοῦ Συμεῶν, πού σέ κρατοῦν.

Δέχθηκε ὁ Συμεῶν ν Χριστό στὸν Ναό κατὰ τὴ δεύτερη
ἡμέρα (τοῦ μηνός).

Σ' αὐτὸν τό Θεό ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη αἰώνια.
Ἀμήν.

Καταβασίες. Ὑπαπαντῆς.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 68-70).

Ωιδὴ Ζ'.

Ἐσένα, ὁ ὁποῖος δροσίσεις μέσα στή φωτιά τοὺς νέους
πού θεολόγησαν, καὶ κατοίκησες σέ ἀμόλυνη Παρθένο,
ἐσένα τό Θεό Λόγο, ὑμνοῦμε ψάλλοντας μελωδικά μέ
εὐλάβεια. Εἶσαι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Φεύγω γιὰ νὰ βγάλω ἀπό τό σκοτάδι τὸν Ἀδὰμ, πού
μένει στὸν ἄδη, καὶ νὰ φέρω χαρμόσυνη εἶδηση στήν Εὐὰ,
ἔλεγε ὁ Συμεῶν χορεύοντας (σκιρτώντας) μαζί μέ τοὺς
Προφήτες. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Γιὰ νὰ λυτρώσει ὁ Θεός τό ἀνθρώπινο γένος, θά φθά-
σει μέχρι τὸν ἄδη, θά προσφέρει σέ ὅλους τοὺς
αἰχμαλώτους ἄφεση (ἐλευθερία), καὶ σέ τυφλοὺς θά προ-
σφέρει τὴν ὄραση, καθὼς καὶ στοὺς κωφάλαλους τὴν

<p>Και σοῦ τὴν καρδίαν ἄφθορε, ῥομφαία διελύσεται, Συμεῶν τῇ Θεοτόκῳ προηγόρευσε, ἐν Σταυρῷ καθορώσης, τὸν Υἱὸν ᾧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Ὡιδὴ Η'.</p> <p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.</p> <p>«Ἀστέκτῳ πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες Νεανίαί, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελλον. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Λαὸς Ἰσραὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὸν Ἐμμανουὴλ ὄρων παιδίον ἐκ Παρθένου, πρὸ προσώπου τῆς θείας κιβωτοῦ νῦν χόρευε. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Ἰδού, Συμεῶν ἀνεβόα, τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον οὗτος ἔσται, Θεὸς ὢν καὶ παιδίον, τούτῳ πίστει μέλψωμεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Ζωὴ πεφυκῶς οὗτος ἔσται, πτῶσις ἀπειθοῦσι, νηπιάσας Θεὸς Λόγος, ὡς ἀνάστασις πᾶσι, τοῖς πίστει μέλπουσιν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p>		<p>ἰκανότητα νὰ φωνάξουν. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.</p> <p>Στῇ Θεοτόκῳ ὁ Συμεὼν προφήτευσεν· Καὶ τῇ δικῇ σου καρδίᾳ, ἀγνή, θά τῇ διαπεράσει σπαθί, καθὼς θά βλέπεις στό Σταυρό τόν Υἱό σου, στόν ὅποιο φωνάζουμε· Εἶσαι δοξασμένος, Θεέ τῶν πατέρων μας.</p> <p>Ὡιδὴ Η'.</p> <p>Ὑμνοῦμε, εὐλογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τόν Κύριο.</p> <p>Ἐνωμένοι μέ τὴν ἀνυπόφορη φωτιά οἱ νέοι πού πρωτοστατοῦσαν στή θεοσεβεία, καὶ χωρὶς νὰ βλαβοῦν ἀπό τὴ φλόγα, ἔψαλλαν θεϊκὸ ὕμνο. Δοξάζετε ὅλα τὰ ἔργα τόν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Λαέ τοῦ Ἰσραὴλ, βλέποντας τὴ δόξα σου, δηλαδή τόν Ἐμμανουὴλ ὡς παιδί ἀπό τὴν Παρθένο, χόρευε (σκίρτα) ἐνώπιον τῆς θεϊκῆς κιβωτοῦ. Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τόν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Νά, φώναζε ὁ Συμεὼν, αὐτὸς εἶναι τό σημεῖο τῆς ἀντιλογίας (τῆς διαφωνίας), διότι εἶναι Θεός καὶ μικρὸ παιδί· σ' αὐτόν μέ πίστη ἄς ἀναπέμψουμε ὕμνο. Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τόν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ὁ Θεός Λόγος πού ἔγινε νήπιο, μολονότι ἀπό τὴ φύση του εἶναι ζωή, αὐτὸς ὁ ἴδιος θά εἶναι πτώση (θάνατος) γιὰ ὅσους ἀπειθοῦν, ὅπως (θά εἶναι) καὶ ἀνάσταση γιὰ ὅλους, ὅσοι μέ πίστη ψάλλουν. Δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τόν Κύριο, καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p>
---	--	---

<p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 39-40). Αντ' αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. Ωιδὴ μετὰ τῶν Μεγαλυναρίων. Μεγαλυνάρια. Ακατάληπτόν ἐστι, τὸ τελούμενον ἐν σοί, καὶ Ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, Μητροπάρθενε ἀγνή.</p> <p>Ἀγκαλίζεται χερσίν, ὁ Πρεσβύτης Συμεών, τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός. Βουληθεὶς ὁ Πλαστοουργός, ἵνα σώσῃ τὸν Ἀδάμ, μήτραν ᾤκησε τὴν σὴν, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς. Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, μακαρίζει σε Ἀγνή, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Δεῦτε, ἴδετε Χριστόν, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὃν βαστάζει Συμεών, σήμερον ἐν τῷ ναῶ. Ἐπιβλέπεις πρὸς τὴν γῆν, καὶ ποιεῖς τρέμειν αὐτήν, καὶ πῶς γέρον κεκμηκῶς, σὲ κατέχει ἐν χερσὶ; Ζήσας ἔτη Συμεών, ἕως εἶδε τὸν Χριστόν, καὶ ἐβόα πρὸς αὐτόν. Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ.</p> <p>Ἡ λαβὶς ἢ μυστική, ἢ τὸν ἄνθρακα Χριστόν, συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, σὺ ὑπάρχεις Μαριάμ.</p> <p>Θέλων ἐνηνθρώπησας, ὁ προάναρχος Θεός, καὶ ναῶ προσφέρεισαι, τεσσαρακονθήμερος. Κατελθόντ' ἐξ οὐρανοῦ, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὑπεδέξατο αὐτόν, Συμεών ὁ Ἱερεὺς. Λάμπρυνόν μου τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φῶς τὸ</p>		<p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργγ. Σελ. 39-40). Αντ' αὐτῆς ψάλλονται ἡ Θ'. Ωιδήμαζὶ μετὰ τὰ Μεγαλυνάρια. Μεγαλυνάρια. Εἶναι ἀκατανόητο, αὐτὸ πού συμβαίνει σ' ἐσένα, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, Μητέρα Παρθένε Ἀγνή. Ἀγκαλιάζει μετὰ τὰ χέρια του ὁ γέροντας Συμεών τὸν Ποιητὴ τοῦ Νόμου καὶ Κύριο τοῦ παντός. Θέλοντας ὁ Πλαστοουργός νά σώσῃ τὸν Ἀδάμ κατοίκησε τὴ δική σου μήτρα, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς. Ὅλο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων σὲ μακαρίζει, Ἀγνή, καὶ σὲ δοξάζει μετὰ πίστη ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἐλάτε νά δεῖτε τὸν Χριστό, τὸν Κύριο τοῦ παντός, τὸν ὁποῖο κρατᾷ ὁ Συμεών σήμερον στό Ναό. Ρίχνεις τὸ βλέμμα σου στή γῆ καὶ τὴν κάνεις νά τρέμει, καὶ πῶς ἕνας γέροντας ἀποκαμωμένος σὲ κρατᾷ στά χέρια του; Ἀφοῦ ἔζησε πολλά χρόνια ὁ Συμεών, ἕως ὅτου εἶδε τὸν Χριστό, φώναζε πρὸς αὐτόν. Τώρα ζητῶ ἀπαλλαγὴ (ἀπὸ τῆ ζωῆ). Ἡ μυστικὴ λαβίδα (ἢ τσιμπίδα), πού συνέλαβε στήν κοιλιά της τὸ ἀναμμένο κάρβουνο, τὸν Χριστό, εἶσαι σὺ, Μαριάμ. Θέλοντας ἔγινες ἄνθρωπος ὁ αἰώνιος Θεός, καὶ προσφέρεισαι στό Ναό τώρα, ὡς βρέφος σαράντα ἡμερῶν. Ἀφοῦ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Κύριος τοῦ παντός, τὸν ὑποδέχθηκε ὁ Συμεών ὁ ἱερεὺς. Κάνε λαμπρὴ τὴν ψυχὴ μου καὶ τὴν ὄρασή μου, γιὰ νά</p>
---	--	--

αίσθητόν, ὅπως ἴδω καθαρῶς, καὶ κηρύξω σε Θεόν.

Μητροπάρθενε ἄγνη, τί προσφέρεις τῷ ναῷ
νέον βρέφος ἀποδοῦσ' ἐν ἀγκάλαις Συμεών;

Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ, ἀπὸ σοῦ τοῦ
Πλαστουργοῦ, ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ σωτήριόν μου
φῶς.

Ὅν οἱ ἄνω λειτουργοί, τρόμῳ λιτανεύουσι,
κάτω νῦν ὁ Συμεών, ἀγκαλιζέται χερσί.

Δόξα...

Ἡ τῇ φύσει μὲν Μονάς, τοῖς προσώποις
δὲ Τριάς, φύλαττε τοὺς δούλους σου, τοὺς
πιστεύοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν...

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν,
σκέπε φρουρεὶ φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Ωιδὴ Θ'.

«Ἐν νόμῳ, σκιᾷ καὶ γράμματι, τύπον
κατίδωμεν οἱ πιστοί, πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν
διανοῖγον, ἅγιον Θεῶν διὸ πρωτότοκον Λόγον,
Πατρὸς ἀνάρχου Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρὶ,
ἀπειράνδρῳ, μεγαλύνομεν».

Τοῖς πρὶν νεογνῶν τρυγόνων ζεῦγος, δυάς
τε ἦν νεοσσῶν, ἀνθ' ὧν ὁ θεῖος πρέσβυς, καὶ
σώφρων Ἄννα προφήτις, τῷ ἐκ Παρθένου
τεχθέντι, καὶ οἶῳ γόνῳ Πατρός, ἐν τῷ ναῷ προσιό-
ντι λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

σέ δῶ καθαρά, καὶ νά διακηρύξω τὴ Θεότητά σου.

Μητέρα Παρθένε, Ἄγνη, τί προσφέρεις στό
Ναό; παραδίδοντας μικρὸ βρέφος στίς ἀγκάλες τοῦ Συ-
μεών;

Τώρα ζητῶ ἀπὸ σένα τὸν Πλαστουργό, νά φύγω (ἀπ'
αὐτῇ τῇ ζωῇ), διότι εἶδα, Χριστέ, ἐσένα τό φῶς, πού μοῦ δί-
νει τὴ σωτηρία.

Αὐτόν πού οἱ ἄνω λειτουργοί λατρεύουν μέ τρόμο, τώ-
ρα κάτω στή γῆ ὁ Συμεών τὸν ἀγκαλιάζει μέ τὰ χέρια του.

Δόξα...

Ἐσύ (Θεέ), πού ἀπὸ τῆ φύση σου εἶσαι Μονάδα, ἀλλά
ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα Τριάδα, φύλαττε τοὺς δούλους σου,
πού πιστεύουν σ' ἐσένα.

Καὶ νῦν ...

Θεοτόκε, ἐσύ πού εἶσαι ἡ ἐλπίδα ὅλων τῶν χριστιανῶν,
σκέπε, φρουρεὶ, φύλαττε αὐτούς πού ἐλπίζουν σ' ἐσένα.

Ωιδὴ Θ'.

Μέσα στό Νόμο καὶ κάτω ἀπὸ τὴ σκιά καὶ τό γράμμα
του, ἄς δοῦμε καλά οἱ πιστοί μιά προεικόνιση· κάθε πρω-
τότοκο ἀρσενικό παιδί εἶναι ἀφιερωμένο στό Θεό· γι' αὐτό,
τόν πρωτότοκο Λόγο, τόν Υἱό τοῦ ἀνάρχου (προαιωνίου)
Πατρός, πού γεννιέται πρωτότοκος ἀπὸ Μητέρα χωρίς
πεῖρα ἀνδρός, ἄς τόν μεγαλύνουμε.

Στούς παλαιούς (Ἰσραηλίτες) ἦταν καθορισμένο, νά
προσφέρουν ζεῦγος δύο τρυγόνων καὶ δύο μικρά περιστε-
ράκια. Ἀντί τούτων ὁ ἅγιος γέροντας καὶ ἡ σεμνή Ἄννα ἡ
προφήτισσα, ὅταν ἦλθε στό Ναό ὁ γεννημένος ἀπὸ Παρ-
θένο, πού ἦταν ὅμως Υἱός τοῦ Θεοῦ Πατρός, τόν δόξαζαν
ὕμνώντας τον.

Ἀπέδωκάς μοι ἐβόα Συμεών, τοῦ σωτηρίου σου Χριστέ ἀγαλλίασιν· ἀπόλαβέ σου τὸν λάτριν, τὸν τῆ σκιᾶ κεκμηκότα, νέον τῆς χάριτος, ἱεροκήρυκα μύστην, ἐν αἰνέσει μεγαλύνοντα.

Ἱεροπρεπῶς ἀνθωμολογεῖτο, Ἄννα ὑποφητεύουσα, ἡ σώφρων καὶ Ὁσία, καὶ Πρεσβυρά τῷ Δεσπότη, ἐν τῷ ναῷ διαρρήδην, τὴν Θεοτόκον δὲ ἀνακηρύττουσα, πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἐμεγάλυνεν.

Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερωῶ παραστάς ὁ Πρεσβύτες, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· νῦν τοῦ δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἶρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν. (Ἐκ γ').

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἀποπληρῶν ὁ φιλόανθρωπος, τῷ ναῷ νῦν προσάγεται, καὶ τοῦτον εἰσδέχεται, γηραιαῖς ἀγκάλαις, Συμεών ὁ πρέσβυς· νῦν ἀπολύεις με βοῶν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα· κατείδον γὰρ σε σήμερον, σάρκα θνητὴν περικείμενον, τὸν ζωῆς κυριεύοντα, καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἐθνῶν ἐπέφρανας Κύριε,

Μοῦ ἔδωσες, Χριστέ, τὴν ἀγαλλίαση τῆς σωτηρίας σου, ἔλεγε ὁ Συμεών· δέξου ἐμένα πού σέ λατρεύω, ἀλλά ἔχω ἀποκάμει (ἔχω κουρασθεῖ) στή σκιά τοῦ Νόμου, ὡς νέον ἱεροκήρυκα, μυσταγωγό τῆς Χάριτος, γιὰ νά σέ μεγαλύνω μέ ὕμνους.

Μέ ἱεροπρέπεια ἔπαινε τό λόγο, καί προφήτεψε ὀλοφάνερα γιὰ τὸν Κύριο μέσα στό Ναό ἡ συνετή Ἄννα, ἡ γερόντισσα, πού ἦταν ἀφιερωμένη· καί προβάλλοντας τὴ Θεοτόκο σέ ὅλους τοὺς παρόντες τὴν δόξαζε.

Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλᾶριο.

Μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παρουσιάσθηκε ὁ γέροντας, καὶ ὑποδέχθηκε στίς ἀγκάλαις τὸν Κύριο τοῦ Νόμου φωνάζοντας· τώρα ἐλευθέρωσε με ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ σώματος μέ εἰρήνη, ὅπως μοῦ εἶπες· διότι εἶδα μέ τὰ μάτια μου αὐτόν πού εἶναι ἀποκάλυψη τῆς ἀλήθειας γιὰ τὰ ἔθνη καὶ σωτηρία γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες. (γ').

Αἶνοι. Στίχοι

Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43)

Τροπάρια.

Ἐκπληρώνοντας τό γράμμα τοῦ Νόμου ὁ φιλόανθρωπος, ὁδηγεῖται τώρα στόν Ναό· καὶ τὸν ὑποδέχεται στή γεροντική ἀγκαλιά του ὁ γέροντας Συμεών φωνάζοντας· τώρα ἄφησέ με νά προχωρήσω πρὸς τὴν αἰώνια μακαριότητα· διότι σήμερα εἶδα ντυμένο μέ σάρκα θνητὴ, ἐσένα πού εἶσαι Κύριος τῆς ζωῆς καὶ κυρίαρχος τοῦ θανάτου.

Κύριε, ἐσύ πού εἶσαι ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, καθι-

ἐπὶ κούφης καθήμενος, νεφέλης ὁ Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τὸ σκιῶδες, ἀποπληρῶν καὶ τὴν ἀρχὴν, καθυποφαίνων τῆς νέας χάριτος· διὸ σε θεασάμενος, ὁ Συμεὼν ἀνεκραύγαζεν· ἐκ φθορᾶς με ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ χωρισθεῖς τῇ Θεότητι, σαρκωθείς ὡς εὐδόκησας, ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς Ἀειπαρθένου, χερσὶν ἐπεδόθης, τοῦ θεοδόχου Συμεῶν, ὁ τῇ χειρὶ σου κρατῶν τὰ σύμπαντα· διὸ νῦν ἀπολύεις με, περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν, ἐν εἰρήνῃ τὸν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν χερσὶ προεσβυτικάῃς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἄρματος Χερουβίμ, ἀνακλιθῆναι εὐδοκήσας, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν.

Ταῖς προεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

σμένος σὲ ἀνάλαφρη νεφέλη παρουσιάσθηκες, γιὰ νὰ ἀποκαλυφθεῖ ἡ ἀλήθεια στὰ ἔθνη, ἐκπληρώνοντας (καὶ κλείνοντας) τὴ σκιά τοῦ Νόμου, καὶ ὑποδεικνύοντας τὴν ἀρχὴ τῆς νέας Χάριτος (τῆς Καινῆς Διαθήκης)· γι' αὐτὸ μόλις σὲ εἶδε ὁ Συμεὼν κραύγαζε· ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τῆ φθορᾶ, γιατί σὲ εἶδα σήμερα.

Χωρὶς νὰ χωρισθεῖς ἀπὸ τοὺς κόλπους (τὴν ἀγκαλιά), Ἐκείνου πού σ' ἐγέννησε κατὰ τὴ Θεότητα, ἀφοῦ σαρκώθηκες, ὅπως καταδέχθηκες, καθισμένος στὶς ἀγκάλαις τῆς Ἀειπαρθένου (τῆς παντοτεινῆς Παρθένου) προσφέρθηκες στὰ χέρια τοῦ Συμεῶν πού δέχθηκε τὸν Θεό, ἐσύ πού κρατεῖς στό χέρι σου τὰ σύμπαντα· γι' αὐτὸ τώρα ἄφησέ με νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωὴ ἐμένα ν δούλο σου, μέ χαρὰ (ὁ Συμεῶν), γιατί σὲ εἶδα, Κύριε.

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού καταδέχθηκες, Χριστέ Θεέ μας, νὰ ξαπλώσεις κατὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα σὲ γεροντικά χέρια, σάν ἐπάνω σὲ ἄρμα Χερουβικό, καὶ ἐμᾶς, πού σὲ ὑμνοῦμε, ἀνακάλεσέ μας, καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν παθῶν, καὶ σῶσε τίς ψυχές μας.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό . Σελίδα 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνο Α'.

Στίχ. Ἐβγαλε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἡ καρδιά μου λόγο ἀγαθό.

Μέ τίς προεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας.

<p>Στίχ. Ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.</p> <p>Στίχ. Ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου.</p> <p>Στίχ. Διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεός εἰς τὸν αἰῶνα.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἀντίφωνον Β'</p> <p>Στίχ. Περιζῶσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου δυνατέ.</p> <p>Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεῶν βασταχθεῖς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούια.</p> <p>Στίχ. Καὶ ἔντειναι καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε.</p> <p>Στίχ. Τὰ βέλη σου ἠκονημένα δυνατέ, λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται.</p> <p>Στίχ. Ῥάβδος εὐθύτητος ἢ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ μονογενὴς Υἱός...</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 54).</p> <p>Ἀντίφωνον Γ'.</p> <p>Στίχ. Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου.</p> <p>Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν</p>		<p>Στίχ. Ἡ γλῶσσα μου εἶναι ὡς πέννα γραμματέα ταχυγράφου.</p> <p>Στίχ. Ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου.</p> <p>Στίχ. Γι' αὐτὸ σέ εὐλόγησε ὁ Θεός αἰῶνια.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἀντίφωνο Β'.</p> <p>Στίχ. Ζώσου τὸ σπαθί σου στό μηρό σου, Δυνατέ.</p> <p>Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού κρατήθηκες στίς ἀγκάλες τοῦ Δικαίου Συμεῶν, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλοιμε Ἀλληλούια.= (Ὑμνεῖτε τὸν Θεό).</p> <p>Στίχ. Καὶ τέντωσε (τό τόξο σου) καὶ κατευοδώσου καὶ βασίλευε.</p> <p>Στίχ. Τὰ βέλη σου εἶναι ἀκονισμένα, Δυνατέ. Λαοὶ θὰ ὑποταχθοῦν σ' ἐσένα.</p> <p>Στίχ. Ῥάβδος εὐθύτητος θὰ εἶναι ἢ ῥάβδος (τὸ σκῆπτρο) τῆς Βασιλείας σου.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ὁ μονογενὴς Υἱός...</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 54).</p> <p>Ἀντίφωνο Γ'.</p> <p>Στίχ. Ἄκουσε, Κόρη, δές, καὶ στρέψε τὸ αὐτί (τὴν ἀκοή) σου.</p> <p>Χαῖρε γεμάτη χάρις, Θεοτόκε Παρθένε· διότι ἀπο σένα ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆ δικαιοσύνης, ὁ Χριστὸς ὁ Θεός μας, φωτίζοντας αὐτοὺς πού βρίσκονταν στό σκοτάδι. Χαῖρε κι ἐσύ, γέροντα ἄγιε, διότι δέχθηκες στίς ἀγκάλες σου τὸν ἐλευθερωτὴ τῶν ψυχῶν μας, πού χαρίζει σ' ἐμᾶς καὶ τὴν</p>
---	--	---

καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Εἰσοδικόν.

Ἐγνώρισε Κύριος τὸ Σωτήριον αὐτοῦ ἐναντίον πάντων τῶν ἐθνῶν.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεῶν βασταχθεὶς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούια.

Ἀπολυτίκιον.

Χαῖρε κεχαριτωμένη... (Ὡς ἀνωτέρω).

Κοντάκιον.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγίας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἄλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὐς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Ζ' 6-17).

Ἀδελφοί, χωρὶς πάσης ἀντιλογίας τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται. Καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσιν, ἐκεῖ δὲ μαρτυρούμενος ὅτι ζῆ. Καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, δι' Ἀβραάμ καὶ Λευῖ ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτῳται, ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν ὅτε

ἀνάστασι.

Στίχ. Τὸ πρόσωπό σου θά ἱκετεύουν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Στίχ. Θά θυμᾶμαι τὸ ὄνομά σου σέ κάθε γενεά καὶ γενεά.

Εἰσοδικό.

Ὁ Κύριος ἔκανε γνωστὴ τὴ σωτηρία, πού προσφέρει μπροστά σέ ὅλους τοὺς λαούς.

Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού κρατήθηκες στήν ἀγκαλιά τοῦ Συμεῶν, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε· Ἀλληλούια (Ἦμνεῖτε τὸ Θεό).

Ἀπολυτίκιο.

Χαῖρε κεχαριτωμένη... (Ὅπως παραπάνω).

Κοντάκιο.

Ἐσύ πού ἀγίαςες τὴν παρθενικὴ μήτρα μέ τὴ γέννησή σου, καὶ εὐλόγησες τὰ χεῖρια τοῦ Συμεῶν, ὅπως ἔπρεπε, πρόφθασες (ἤλθες) καὶ μᾶς ἔσωσες, Χριστέ Θεέ μας. Ἀλλά κάνε εἰρηνικὴ τὴν πολιτεία (τὴ ζωὴ μας) μέσα στοὺς πολέμους, καὶ στήριξε (δυνάμωσε) τοὺς βασιλεῖς μας πού ἀγάπησες, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Ζ' 6-17).

Ἀδελφοί, χωρὶς καμμιά ἀντίρρηση τὸ κατώτερο εὐλογεῖται ἀπὸ τὸ ἀνώτερο. Καὶ ἐδῶ (στό Μωσαϊκὸ Νόμο) παίρνουν δεκάτη (φόρο) ἄνθρωποι, πού πεθαίνουν (οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λευῖ), ἐκεῖ ὅμως (στήν περίπτωση τοῦ Ἀβραάμ) παίρνει δεκάτη (ὁ Μελχισεδέκ), πού μαρτυρεῖται ὅτι ζεῖ. (Δέν ἀναφέρεται θάνατος τοῦ Μελχισεδέκ). Καὶ μέ

συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ. Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν, (ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῇ νενομοθέτητο), τίς ἔτι χρεῖα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ααρὼν λέγεσθαι; Μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται. Ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα φυλῆς ἐτέρας μετέσχηκεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ. Πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, εἰς ἣν φυλὴν οὐδὲν περὶ ἱερωσύνης Μωυσῆς ἐλάλησεν. Καὶ περισσότερον ἔτι κατάδηλόν ἐστιν, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδέκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος, ὃς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκικῆς γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου, μαρτυρεῖ γὰρ, ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

*(Γιὰ τὸν Μελχισεδέκ δὲν ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή οὔτε τὴν καταγωγὴν του οὔτε τὸ θάνατό του. Γι' αὐτό εἶναι τύπος τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι αἰώνιος).
Μελχισεδέκ (Μέλεχτσαδίκ) σημαίνει Βασιλιάς τῆς Δικαιοσύνης. Ἀλλά εἶναι καὶ Βασιλιάς τῆς Σαλήμ. Ἡ λέξις Σαλώμ σημαίνει Εἰρήνη.*

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Β'. 22-40).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνήγαγον οἱ γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν εἰς Ἱεροσόλυμα παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ, καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται, καὶ

λίγα λόγια μέσα ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ προσέφερε δεκάτη καὶ ὁ Λευῖ, πού ἔπαιρνε δεκάτη (ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του): Διότι (ὡς ἀγέννητος) βρισκόταν ἀκόμη στή μέση (στά «γονίδια») τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, ὅταν τὸν συνάντησε ὁ Μελχισεδέκ. Ἄν λοιπὸν ἡ τελειοποίηση (τῶν ἀνθρώπων) ἦταν δυνατὴ μὲ τὴν ἱερωσύνη τῶν Λευιτῶν, διότι ὁ λαὸς μὲ βάση αὐτὴ πῆρε τὸ Νόμο, ποιά ἀνάγκη πλέον ὑπῆρχε, νὰ παρουσιασθεῖ κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἄλλος ἱερεὺς, καὶ νὰ μὴ λέγεται κατὰ τὴν τάξιν Ααρὼν (πού καταγόταν ἀπὸ τὸ Λευῖ); Διότι ὅταν μεταβάλλεται ἡ ἱερωσύνη, στήν ὁποία στηρίζεται ὁ Νόμος, κατ' ἀνάγκη μεταβάλλεται καὶ ὁ Νόμος. Διότι ὁ Χριστός, γιὰ τὸν ὁποῖο λέγονται αὐτά, κατὰγεται ἀπὸ ἄλλη φυλὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία κανεὶς δὲν πλησίασε ὡς ἱερέας στό θυσιαστήριον. Διότι ὁ Κύριος ἀνέτειλε ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα, γιὰ τὴν ὁποία φυλὴ δὲν εἶπε τίποτε περὶ ἱερωσύνης ὁ Μωυσῆς. Καὶ εἶναι ἀκόμη περισσότερο ὀλοφάνερο, τὸ ὅτι παρόμοια μὲ τὸ Μελχισεδέκ ἀναδείχθηκε ἄλλος ἱερέας, ὁ ὁποῖος ἔγινε ὄχι μὲ ἐντολὴ σαρκικὴ (πρόσκαιρη), ἀλλὰ μὲ δύναμιν ζωῆς (τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του), ἡ ὁποία παραμένει ἀκατάλυτη (αἰώνια): ἰὸτι (ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ) μαρτυρεῖ ὅτι: Ἐσὺ εἶσαι Ἱερεὺς αἰώνιος κατὰ τὴν τάξιν (ὁμοιότητα) τοῦ Μελχισεδέκ.

Εὐαγγέλιο

Κατὰ Λουκᾶν. (Β'. 22-40).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀνέβασαν οἱ γονεῖς τὸ βρέφος, τὸν Ἰησοῦ, στά Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ τὸ ἀφιερῶσουν στόν Κύριον, καθὼς ἦταν γραμμένο στό Νόμο τοῦ Κυρίου, ὅτι δηλαδή, κάθε ἄρσενικό παιδί, πού εἶναι πρωτότοκο, θά εἶναι

τοῦ δοῦναι θυσίαν κατὰ τὸ εἰρημένον ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου, ζευγος τρυγόνων ἢ δύο νεοσσοὺς περιστερῶν. Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ Πνεῦμα ἦν ἅγιον ἐπ' αὐτόν· καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου. Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τοὺς γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς ἐδέξατο αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ. Καὶ ἦν Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ. Καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς Συμεών καὶ εἶπεν πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ἴδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον. Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί. Καὶ ἦν Ἄννα προφήτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα μετὰ ἀνδρὸς ἕτη ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς, καὶ

ἀφιερωμένο στόν Κύριο, καὶ ὅτι θά προσέφεραν θυσία, κατὰ τὰ λεγόμενα στό Νόμο τοῦ Κυρίου, ἓνα ζευγάρι τρυγόνια ἢ δύο μικρά περιστέρια. Καὶ νά, ὑπῆρχε κάποιος ἄνθρωπος στήν Ἱερουσαλήμ, πού τό ὄνομά του ἦταν Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν ἐνάρετος καὶ εὐλαβής, καὶ περίμενε (ἀπό τό Θεό) παρηγοριά γιά τούς Ἰσραηλίτες, καὶ ἦταν ἐπάνω του Πνεῦμα Ἅγιο· καὶ εἶχε προφητευθεῖ σ' αὐτόν ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὅτι δέν θά δεῖ θάνατο, πρὶν νά δεῖ τόν ἀπεσταλμένο (τό Μεσσία) τοῦ Κυρίου. Καὶ ἦλθε παρακινούμενος ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα στό Ναό, καὶ μόλις ἔφεραν μέσα οἱ γονεῖς τό παιδί, τόν Ἰησοῦ, γιά νά κάνουν γί' αὐτό αὐτά πού καθόριζε ὁ Νόμος, αὐτός τόν δέχθηκε στίς ἀγκάλες του, κι ἐδοξολόγησε τό Θεό, καὶ εἶπε. Τώρα ἐλευθέρωσέ με ἀπό τή ζωή, ἐμένα τό δοῦλο σου, Κύριε, μέ εἰρήνη, σύμφωνα μέ τό λόγο σου, διότι εἶδαν τά μάτια μου τή σωτηρία σου, πού ἐτοίμασες γιά ὅλους τούς λαούς, πού εἶναι φῶς, γιά νά ἀποκαλυφθεῖ ἡ ἀλήθεια στά ἔθνη, καὶ γιά τή δόξα τοῦ λαοῦ σου Ἰσραήλ. Καὶ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἐθαύμαζαν, γιά ὅσα λέγονταν γί' αὐτό. Καὶ τούς εὐλόγησε ὁ Συμεών, καὶ εἶπε στή Μαρία τή Μητέρα του. Νά, αὐτός εἶναι προορισμένος, νά γίνεῖ αἰτία νά πέσουν, καὶ νά ἀναστηθοῦν πολλοί στόν Ἰσραηλιτικό λαό, καὶ θά εἶναι αἰτία ἀντιλογίας καὶ διαφωνιῶν. Ἀλλά καὶ τή δική σου ψυχὴ (τὴν καρδιά σου) θά τὴν περάσει μάχαιρα, γιά νά φανερωθοῦν οἱ διαθέσεις πολλῶν καρδιῶν. Καὶ ἦταν ἐκεῖ ἡ Ἄννα, ἡ Προφήτισσα, θυγατέρα τοῦ Φανουήλ ἀπό τή φυλὴ Ἀσήρ. αἶταν πολὺ ἡλικιωμένη στά χρόνια, καὶ ἔζησε ἑπτὰ χρόνια μέ τόν ἄνδρα της, τόν ὁποῖο παντρεύθηκε παρθένα, καὶ ἦταν αὐτὴ χήρα ὡς ὀγδόντα τεσ-

<p>αὐτὴ χήρα ἕως ἑτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείας καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ὡς ἐτέλεσαν πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὴν πόλιν ἑαυτῶν Ναζαρέτ. Τὸ δὲ παιδίον ἠΰξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι πληρούμενον σοφίας, καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό.</p>			<p>σάρων ἑτῶν, ἣ ὅποια δὲν ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸν Ναό λατρεύοντας τὸ Θεὸ μέ νηστεῖες καὶ προσευχῆς νύκτα καὶ ἡμέρα. Καὶ αὐτὴ ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀφοῦ παρουσιάσθηκε, δοξολογοῦσε τὸν Κύριο, καὶ μιλοῦσε γι' αὐτό (τὸ παιδί) σέ ὅλους, πού περίμεναν λύτρωση στήν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ἀφοῦ ἐκπλήρωσαν ὅλα ὅσα ὄριζε ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἐπέστρεψαν στή Γαλιλαία, στήν πόλη τῆς Ναζαρέτ. Καὶ τὸ παιδί σωματικά, κι δυνάμωνε πνευματικά (μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) γεμίζοντας μέ σοφία, καὶ χάρη Θεοῦ ἦταν ἐπάνω του.</p>
--	--	--	---